

Geloven in Vrede inleiding

1. Geloven in vrede is in eerste instantie een werkwoord met een meervoud als onderwerp. wij, jullie, zijgeloven in vrede. Dat betekent vooral ook als meervoud een vorm van samenwerken. Werken aan vrede is dus ook een perspectief op de toekomst van ons mensen, de mensheid.
2. Vrede = Pax (atijns) is vaak de Pax Romana. Dat betekende dat in het hele Romeinse Rijk geen oorlog gevoerd werd. Dat kwam maar éénmaal voor in 600 jaar! Daar hoorde de spreuk bij: Si vis pacem, para bellum = Als je vrede wilt, bereid je voor op oorlog. In het bijbelse denken is vrede (sjaloom) de bloei van de schepping! Dat is dat ieder tot zijn recht van leven komt.

Psalm 85,11 zegt: Vrede en gerechtigheid omhelzen elkaar,

Waarheid groeit uit de aarde, gerechtigheid daalt uit de hemel.

Dit is het ideaal. De werkelijkheid is eerder: waar mensen streven naar gerechtigheid is vaak geen vrede. Waar 'men' zegt dat er 'vrede' is, is vaak geen gerechtigheid.

3. Vandaag – 23 + 24 september is het Rosj Hasjana. Dit is in de joodse kalender Nieuwjaarsdag. De verjaardag van de schepping!

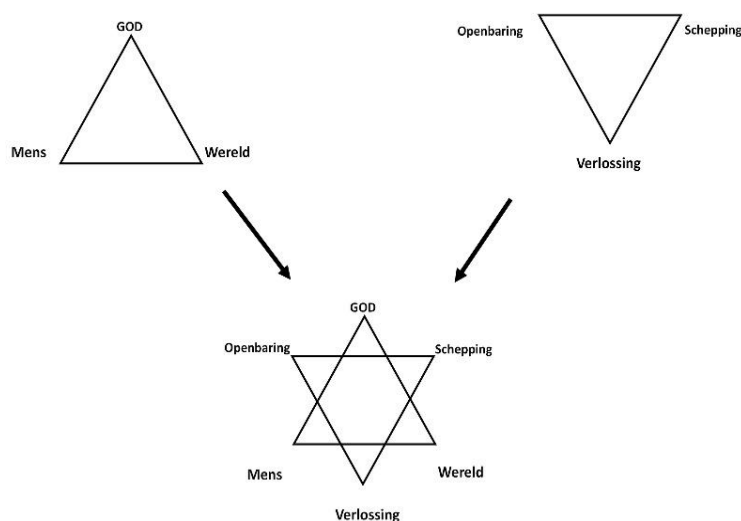
Kijk maar naar de Davidsster, met zijn mystieke betekenis in het religieuze jodendom.

In de driehoek tussen God, mens en wereld is God bovenaan

en de driehoek Openbaring schepping en verlossing, is verlossing onderaan.

En in de relaties tussen de puntsterren staan de deugden geloof, hoop en liefde.

De hemel is boven en de mens en wereld zijn beneden.

Geloven in Vrede inleiding

4. De mens vraagt zich af wie (of 'wat') God dan wel is. Daarover is er een parabel, een gelijkenis en raadsel tegelijk.

Er was eens een koning die zich afvroeg waarom hij God niet kon zien. ...

Er was eens een koning met veel macht en veel tevreden burgers. Er was voldoende werk en voedsel, ook was de belastingdruk redelijk. De koning was tevreden en het volk ook. Maar één vraag bleef hem bezig houden. Als God almachtig is, waarom krijg ik hem dan niet te zien? Hij riep op een dag de drie belangrijkste raadslieden bij zich en legde hen die vraag voor. Als ze het antwoord konden geven zouden ze rijk beloond worden. Wisten ze het niet dan zouden ze gedegradeerd worden. Ze mochten er een week over doen. Een werkweek of een kalenderweek. Een werkweek heeft twee vrije dagen, zei de koning sociaal-voelend als hij was. De raadsleden gingen naar buiten en liepen te piekeren, raadpleegden boeken en gingen steeds meer gebukt onder deze kwellende vraag. Op een gegeven moment zagen een bedelende monnik de drie zo lopen. Hij vroeg waaronder ze zo gebukt gingen. Ze vertelde hun probleem. God is machtiger dan onze koning en waarom kan hij hem dan niet te zien krijgen? De monnik glimlachte en zei dat het niet zo moeilijk was. Hij kon hen wel helpen, maar dan moest hij de koning spreken. Ze keken naar zijn sobere kleding, maar na enige aarzeling dezen ze het toch.

De Koning was verbaasd toen hij het viertal zag. Maar als de bedelmonnik het antwoord wist, moest hij het maar laten horen. Wilt U mee naar buiten gaan, vroeg de monnik. Vertel het maar gewoon hier, zei de koning. Nee, alleen buiten en midden op de middag, anders is eht antwoord niet goed. Raar, dacht de koning, de waarheid is toch altijd hetzelfde? Maar de monnik bleef bij zijn eis: buiten en midden op de dag.

Toen het zover was, zei hij tegen de koning: Kijk eens naar de zon. Doe ik zei de koning. Nee, u moet er recht tegenin kijken. Dat kan niet, dan wordt ik verblind, zei de koning. Als u daar niet tegenin kunt kijken, kunt u ook God niet zien, die de Zon der gerechtigheid genoemd wordt.

Maar de koning zei: Nu je er toch bent, heb ik nog een vraag: Wat was er voordat God er was? Dat is ook niet zo moeilijk, zei de monnik. Kunt u tellen? Zeker zei de koning. Telt u met mij mee.? Eén zei de koning. Twee, telde de monnik op de vingers, twee, drie...drie, vier...vier, vijf ...vijf. En nu terug, zei de koning, Vijf, vier, drie, één telde de koning. Ga verder zei de monnik. Verder terug is er nul, niets, zei de koning. Juist, zzei de monnik. Voor één is er niets. God is één, en vóór één is er niets.

De koning wilde het er niet bij laten en vroeg. Als God almachtig is, wat doet hij dan de hele dag? Dat is echt een moeilijke vraag, sprak de monnik, maar er is wel een antwoord. Wilt U het echt weten? Ja zei de koning. Ik wil het echt weten. Toen zei de monnik: U zit op de troon en ik bedel de hele dag. Kom nu eens van de troon af. Dat deed de koning. Neem me niet kwalijk, maar wilt u ook uw koningsmantel even afdoen? En dan? Dan doe ik mijn jas ook uit en ruilen we even. U trekt mijn sjofele jas

Geloven in Vrede inleiding

aan en ik doe uw gewaad aan. Dat vond de koning vreemd, maar de eerdere antwoorden hadden overtuigend geklonken. Dus deed hij mee. Toen ging de monnik in zijn nieuwe gewaad op de troon zitten en hij zei: kijk koning, did doet God de hele dag: machtigen en trotsen haalt hij van de troon en nederigen verheft hij. Zoals staat in het Lied van Maria, het Magnificat, dat wij dagelijks zingen.

U voelt wel dat dit een parabel is: van de ene kant een raadsel en van de andere kant een gelijkenis. Het raadsel wordt een gelijkenis als je het antwoord hebt op de vraag: Wie is die Koning, wie zijn z'n raadsleden, en wie is die monnik?

Een oplossing is de volgende:

De koning is mijn ik, en de raadsliden zijn mijn verstand (de rede), mijn gevoel is (mijn hart) en mijn wil (wilskracht). Die helpen niet aan antwoorden op de vragen over GOD. Welnu de bedelmonnik, dat is mijn spiritualiteit(mijn ziel). Deze ziel, innerlijk, en spiritualiteit is het contactpunt met GOD, Die is vaak schamel gekleed en ondervoed, en moet bedelen om aandacht.